

I E R E M I Æ
P R O P H E T Æ

T H R E N I
Carmine redditi:

U N A C V M C A N T I C I S B I B L I C I S,
& nonnullis aliis sacra Scripturae locis,

Authore IACOBO LATOMO
Canonico Louanienti.

Eiusdem diuersorum Carminum filuula.

A N T V E R P I Æ,
Ex Officina Christophori Plantini,
Architypographi Regij.
M. D. LXXXVII.

GUILIELMI ESTII, SACRÆ³
THEOLOGIAE PROFESSORIS,
ad Iacobum Latomum.

TEMPORIBVS *letis Psalmorum leta*
sonabant

Carmina, te plectro percutiente lyram.

*Tristia temporibus subierunt tempora letis,
Protinus in luctum versa Camena tua est.*

*Quæq; suis olim Solymis lamenta canebat
Vates incensa mæstus in vrbe sedens,*

*Heu nimium vero tu nunc ea, quando Latinis
Ornasti numeris, omine, nostra facis.*

*Scilicet haud alio melius, quam carmine talè
Plorabit casus Belgica terra suos.*

*Sed si flere iuuat miseros, animiq; dolorem
Subleuat artifici facta querela sono:*

*Hæc aliquod tua (mæsta licet) modulatio fiet
Solamen nostris, & medicina malis.*

*Carminis ergo sacri dum vim tot cladibus æger
Percipit, authorem carminis orbis amet.*

IEREMIAE PROPHETAE
THRENI.

CAPVT PRIMVM.

Aleph.

VOMODO sola sedet vacuis vrbs
inclyta muris,
Quæ populi quondam plena fre-
quentis erat.
Vt mulier facta est natis viduata,
viroque,

Quæ iura, & leges gentibus antè dabat.
Hæc populis multos latè dominata per annos,
Nunc pendit dominis dura tributa suis.

Beth.

Ipsa suam sortem lacrymis de nocte profusis
Fleuit, & hæret adhuc plurima gutta genis.
Qui daret afflictæ blandis solatia verbis,
Non fuit: hanc odio, quisquis amauit, habet.
A quibus auxilium rebus sperabat egenis,
Hos sibi iam patitur Indificata truces.

Gimel.

Gens Hebræa iugi impatiens mutare penates
Cogitur, & sedes hospes adire nouas.
Hic quoque speratum nescit reperire leuamen,
Nulla quies miseræ barbaro ab hoste datur:
Nil patriam liquisse iuuat, solitasque nouales,
Namque alio opprimitur non minus orbe malis.

Daleth.

Deserti lugent calles, plateæque Sionis,
Quòd nemo veniens annua festa colat.

CANTICA

BIBLICA.

CANTICVM ISAIAE. CAP. XII.

Confitebor tibi.

EST animus, Deus alme, pias tibi soluere
 laudes,
 Grataq; pro accepto verba referre bono,
 In mala sæpe tuis ieram contraria iussis,
 Irarum fueram multa ego causa tibi:
 Tu tamen infensum posuisti mente calorem,
 Et consolator factus es ipse mihi.
 Dicam igitur, Dominus meus est seruator, ob idq;
 Securo viuam corde, metuque procul.
 Ille meum robur solidum, fecundaque laudis
 Digna que materia est, denique sola salus.
 Saluifici tandem Domini de fontibus haustas,
 Sumere gaudenti mente licebit aquas.
 Mutuò adhortantes hora dicetis in illa:
 Laudibus æthereum tollite quisque Deum.
 Illius augustum nomen, sanctumque vocate,
 Sollicitique pia semper adite prece.
 Consilia ipsius totum vulgate per orbem,
 Excelsi memores nominis esse Deum.
 Cuncta sonent Dominum lætis concentibus ora,
 Auxit magnificis commoda nostra modis.
 Cura sit hoc spargi tractus telluris in omnes,
 Nullaque pars huius cognitione vacet.
 Exulta & lauda, ô habitatrix turba Sionis,
 Signaque lætitiæ da manifesta tuæ.

Magnus

S Y L V V L A

D I V E R S O R V M

C A R M I N V M,

E O D E M A V T H O R E.

Q V Æ A D P I E T A T E M I N P R I M I S

S V N T N E C E S S A R I A.

Æc tibi semper erūt studio seruāda fide.
Sinceræ titulum si pietatis amas. (li,
In primis animi mot^o cōpescce superbos,
Moribus & fastus omnis abesto tuis.

Nam Deus elatis obsistit mentibus, idem
Gratia, & auxilio corda modesta iuuat.

Læsus ab iniusta si fortè videbere caussa,
Ne tua lædendi postulet ira vices.

Nam Deus ad sese vindictæ iura recepit,
Et vetat ultorem quemlibet esse sui.

Ocia materiam viciis, caussasque ministrant,
Et multis grandi sæpe fuere malo.

Intendas igitur studiis, sanctoque labori,
Inueniatque caue pectus inane Sathan.

Nullius tibi sit melior fortuna dolori,
Esse bonus cuius, sit licet hostis, ames.

Ac bene de cunctis studio tenere merendi,
Quantum vel vires conditione sinent.

Turpe putes dictis alienam incessere famam,
Crimina quæ scieris iustus illa teges.

Contentus propriis, alienis parcito rebus,
Sit procul iniustis crescere velle bonis.

D i s Magna